

nye Brudgoms-Udstyr med en Nidkærhed, som galdt det hendes egen Lykke. Hun syede Mærke paa det fine Natlinned, bredte Lommetørklæder over de stivede Skjorter og lagde rent Papir i Kommodeskufferne, hvor det alt sammen skulde ligge. Da Balaftenen endelig kom, var det ogsaa hende, der maatte binde hans hvide Slips, knappe hans Handsker, sige ham, om den nye Kjole sad godt i Ryggen, og om hans forandrede Frisure klædte ham. Og da Klokken var bleven halvni, og den bestilte Droske ikke indfandt sig, var det hende, der blev skældt ud for en Torsk, og hende, der i Slud og Mørke, uden Hat og Sjal, maatte løbe helt ind i Adelgade efter en anden. Og endda stod hun, da han kørte, udenfor paa Stenflisen og blev ved at stirre efter Vognen som en lydig og trofast lille Hund, der forlades af sin Herre.

Da Per — en Del forsinket — efter en temmelig hovedkulds Selv-Præsentation for Værten og hans Frue traadte ind i Balsalen, var Dansen allerede begyndt. En halv Snes Par valsede søvnigt omkring paa Gulvet, mens et lignende Antal stod eller sad langsmed Væggene; og mellem disse sidste fandt hans spejdende Øje straks Fru Engelhardt, der smilende viftede sig med en stor Struds-fjersvifte, fortrolig konverseret af en lorgnetbærende Herre, som sad med et Par lange Ben overkors og vuggede en Chapeaubas paa sit Knæ — Neergaard.